

1. fejezet: Álom

Sötét mélység tátongett mögötte.

Mintha onnan érkezett volna, hogy majd a semmibe térjen vissza. Magas alakját rejtő vértetét lágy fény fogta körbe. Hátán lándzsa, az egyik kezében kard.

A sisakjához nyúlt. Bőre csupán egyetlen pillanatra villant fel az acél alatt, ahogy a száját takaró lemez felfedte arca egy kis részletét.

Pengevékony ajkait megvilágította a fény.

Nem mosolygott, nem beszélt. Lényéből olyan határozottság sugárzott, hogy ha a sötétség élő lett volna, azonnal behódol neki.

Léptei felgyorsultak, lendült a kard, és lecsapott ...rá.

Gabriela hatalmas csattanásra ébredt. Azonnal a hang irányába fordult, és megakadt a szeme lyakon. Az indián dühös pillantással figyelte a rács túloldaláról, miközben zsebre tette a vastag kulcsot, amivel a zörejt okozta. Mérges kiült tetovált arcára.

– Meg akarsz halni? – kérdezte szinte suttogva.

– Nem.

– Akkor szedd össze magad, és ne aludj!

Gabriela feljebb tornászta magát a fal mentén. A cella olyan alacsony volt, hogy a feje szinte a plafont súrolta ültében. A lábára csatolt láncok horzolták a bőrét, de egy ideje már nem foglalkozott a fájdalommal. Kimerülten sóhajtott. Az idejét sem tudta, mikor aludt utoljára nyugodtan, félelem nélkül. Visszagondolt az álomra, amiben az őt megtámadó páncélos lovagot látta. Mélyet sóhajtott. Már akkor sem lehet nyugodt, ha lehunyja a szemét.

Lyak szerencsére jókor ébresztette, mert a trollszerű mezurgok halottnak hisznek minden álomba szenderült rabot. Az éberség ezen a helyen életet ment. Aki nem bírt ébren maradni, az a börtönben járőröző szörnyek áldozatává vált. Amióta bezárták ide, többször szemtanúja volt annak, ahogy az álomból felriadó rabokat kirángatták a rácsok mögül, és azok velőtrázó sikolyaitól visszhangzott az egész börtön.

Gabriela reszketett. A ruhája cafatokban lógott rajta, és bár fázott, a fáradtság sokszor jobban kínozza, mint a kivillanó testrészei miatt érzett szegénység.

A rácsokon keresztül csupán egy alagútrészletre látott rá. Amennyire ki tudta venni, az egyik oldalon sorakoztak az alacsony, sziklába vájt, szűk cellák, a másikon érdes kőfal húzódott.

Fogalma sem volt, mennyi idő telt el a fogságba kerülése óta. Eleinte az ételosztás alapján próbált rájönni az idő múlására, ezzel azonban nem jutott messzire. Volt, hogy a rabok már üvöltöttek az éhségtől a szomszédos cellákban, de még így is sokat vártak, mire érkezett valaki. Az ételek nagyon silányak voltak: kenyérféle vagy gabonakása jutott általában, víz alig. Gabriela fogságba kerülése után akkor már napok óta nem evett, így ösztönösen rávetette magát az első tányérra. Csak utána döbbsent rá, hogy sosem lehet benne biztos, mérgezett ételt eszik-e. Úgy okoskodott, hogy Morell nem öli meg, mivel szüksége van rá, így talán alaptalan az aggodalma. Ennek ellenére megpróbálta tartani magát, és csak akkor evett, amikor már tényleg nem bírta tovább. Hogy ne gondoljon az evésre, kényszerű bezártságában sokszor idézte fel magában a trónteremben történeteket, ilyenkor azonban szinte minden alkalommal mardosta a bűntudat.

Alig tudta feldolgozni aényt, hogy Moram és Ardo elhagyták őt, csendes bánata néha keserves sírásba fordult. Bár önmagát okolta a történetekért, akkor és ott muszáj volt cselekednie. Ha nem csinál semmit, a bátyjával együtt foglyokká válnak, amivel megadta volna az örömet ellenségeinek.

Így legalább a bátyja visszajutott Serbeniára, ő pedig erőtlen túszként senyvedett bezárva egy aser mori cellában, valahol a föld mélyén. Minden, ami eddig különlegessé tette, elveszett. Azon kívül, hogy egy

istennő gyermeke, nem tudott felmutatni semmit sem. A sebei nem gyógyultak be felfoghatatlan gyorsasággal, a víz eltűnése pedig örök fájdalmat hagyott a lelkében.

Iyakról még mindig nem tudta eldönteni, kinek az oldalán áll. Bár Aslios és Abal tanácsát követve igyekezett bízni benne, az indián megnyilvánulásai sokszor ellentmondásosak voltak, és Gabriela kételkedett benne, hogy a férfi velük van.

A tudat, hogy Iyak a tűz őrzője, volt az egyetlen bizonyíték rá, hogy nem lehet rossz ember. Ennek ellenére minden alkalommal elszántan követte az ellenfél utasításait. Idelent azonban nem neki parancsolnak, ő adja az utasításokat. Az indián barátságtalan volt vele is, bár ahogy Gabriela észrevette, mindenkibe belekötött, és ha nem teljesült valamelyik parancsa, magából kikelve üvöltött. Ilyenkor az arcán lévő tetoválások furcsa formákba torzultak, félelmetessé téve amúgy sem barátságos kinézetét. Gabriela nem tudta magát teljesen meggyőzni. Vajon Abal tévedett Iyakkal kapcsolatban? Mi van, ha bátyja épp akkor taszította őt ebbe a kilátástalan helyzetbe, amikor Iyakot nevezte meg a legnagyobb támaszának ezen a csillagon?

Remélte, hogy Aslios nem hagyja sokáig ezen a helyen. Azonban azt sem tudta, Frenának szándékában áll-e feloldani a csillagot, vagy marad minden úgy, mint az Iyir és Tuga rajtaütése utáni állapotban. Lehet, hogy Aslios ezért nem tud jönni? Mi van, ha az istennő utolsó esélyként lépte meg a lezárást?

Miért várt eddig ezzel egyáltalán? Sokkal hamarabb megtehetette volna, és akkor nem esik áldozatul ennyi ember Tuga kényének-kedvének, valamint ők sem aggódtak volna semmiért.

Biztosan van rá magyarázat. Talán Frena is szabályt szegett ezzel a lépésével, és csak egyszeri alkalom, hogy ezt megtehetette. Mi van, ha nem is lehet visszafordítani?

Rengeteg kérdése volt, de senki nem válaszolhatta meg őket.

A páncélos lovag néhány lépésre állt tőle. Ő a falig hátrált, és hirtelen ugyanabban a helyzetben találta magukat, mint amikor a moravai trónterembe húzódtak az ellenség elől. Egész testében reszketett. Jól emlékezett rá, csupán egyetlen másodpercen múlt, hogy az ismeretlen ellopja élete első csókját. A lovag ekkor felemelte a kezét, ám mielőtt páncélkesztyűs ujjaival hozzáérhetett volna, Aslios arca sejtett fel az emlékeiben, és...

Az álom elillant a hirtelen hangzavarra. Egy mogorva börtönőr rángatta ki a rácsai mögül.

– Ne kérsd magad, céda!

Megrántotta a láncokat, amik megszorultak a lány bokája körül. Gabriela remegő lábakkal egyenesedett fel; a kis cellában nem volt lehetősége felállni, vagy ült, vagy feküdt. Alig érzett erőt a végtagjaiban. Még elrohanni sem tudott volna. Helyette felmérte a helyszínt, és ahogy feltételezte, valóban egy szűk járatban voltak. Iyak csupán egyetlen pillantásra méltatta, amikor befordult a folyosóra, és szótlanul megállt tőle pár lépésnyire. A lány nem tudta mire vélni a történéseket, gyomra remegett az idegességtől. Másodperceken belül katonák társaságában megérkeztek Aser Mor és Breduba urai.

Morell egy kendőt szorított az orra elé, nem mintha ezzel kizárta volna a levegőben terjengő szagot. A mezurgok ronda bőrének kipárolgása, a rabok ápolatlansága, az ürülék és vizelet, valamint a halál bűze keveredett idelent.

Ezzel szemben Tuga nem igazán zavartatta magát. Sötét pillantása a lányon csüggött, miközben összefonta karját a mellkasán.

– Hát így végzi egy istennő lánya – szólalt meg megvetően. – Ahogy látom, oda a gyógyító erőd – mérte végig a Gabriela karján és bokáján húzódó sebeket. – Kár.

– Éhezik? – fordult a börtönőrhöz Morell minden bevezetés nélkül.

– Nem, felség – válaszolt félelemmel a hangjában a férfi. Mocskos kezében megremegett Gabriela lánc.

– De nem eszik sokat. Ugyanazt a moslékot kapja, mint a többi.

Tuga felhorkant, szinte mosolygott.

– Feltételezem, azt gondolod, ha halálra éhezted magad, nem kell behódolnod nekünk.

A lány megnyalta kicserepesedett ajkát.

– Inkább meghalok.

– Ha azt hiszed, hogy a trónteremben történeteket semmisnek tekintjük, akkor tévedsz, leány – mosolyodott el Morell. – Nagyon jól láttuk, hogy te állsz a rombolás mögött. Iyak elmondta, mi történt. Gabriela nem válaszolt. Nem tudhatta, az erejét illetően mennyire tájékozott az ellenség. Amennyiben véletlenül elszólja magát, rosszabbul is járhat, ha a helyzet nem lenne már így is elég kilátástalan.

– A rengéseket is te csinálod, igaz?

Morell kérdésére Gabriela összeráncolta a szemöldökét. Rengések? A trolltestű, nehézkes mezurgok keltette vibrálást érte ezalatt? Iyak tűntetően a földet nézte maga előtt, így semmiféle reakciót nem tudott leolvasni az arcáról.

Tuga olyan hirtelen kapta elő a kardját, hogy a penge csikorogva végigcsúszott a rácsokon. A lány és az őr ijedten hőköltek hátra, még Morell is megrezzent a hangra. Katonái közül többen a saját fegyverük után kaptak. Iyak szeme megvillant, ahogy tett egy lépést előre.

– Beszélj! Hol van a bátyád?! – Tuga magán kívül volt az idegességtől. Nyakán kidagadt egy ér, ami még inkább kiemelte a sebhelyét

– Fogalmam sincs – hátrált Gabriela.

– Hazudsz!

– Nem hazudok. Nem tudom, hova tűnt. Akárhol lehet.

– Hogyan zárhatta le Frena a csillagot? – jött a következő kérdés.

– Ha tudnám, sem árulnám el – vágott vissza Gabriela.

Morell merőn nézte őt.

– Beszélj, különben büntetést kapsz, leány!

Gabriela lesütötte a szemét, de nem mondott semmit.

– Pimasz vagy – jelentette ki az idős király. – Már akkor gondolhattam volna erre, amikor kiszabadítottad azt a fiút meg a katonáit a ketrecemből. Ezúttal azonban más lesz a felállás. – Iyak és a börtönőr felé fordult. Kopasz fején megcsillant a fáklyák fénye. – Találgatok neki egy cellát a föld alatti városokban! Amíg nem beszél, nem kaphat sem enni, sem inni. Majd az megoldja a nyelvét. Akkor értesítsetek, ha már sírva könyörög.

A börtönőr szorosabbra fogta a lány láncait, és buzgón bólogatott a parancsra. Tugának láthatóan nem volt ínyére a büntetés, de leengedte a kardját. Gabriela biztos volt benne, hogy számonkéri Morellt a döntése miatt.

– Majd én odaviszem – jelentette ki Iyak, határozottan félrelökve az őrt. Egy másodpercre összenéztek Gabrielával, ám az indián arca szenvtelen volt.

Morell biccentett az ajánlatra, aztán katonái társaságában távozott. Tuga azonban nem sietett sehová, szemét le sem vette a lányról.

– Titkolsz valamit – jelentette ki. – Rá fogok jönni.

– Nincsenek titkaim. Egy senki vagyok.

Tuga ismét szúrásra emelte a fegyvert. Heves mozdulatára a kardhegy súrolta Gabriela torkát. A lány odakapott, és amikor megnézte a tenyerét, az véres volt. Rémülten szorította a sebre a kezét.

– Tudom, hogy hazudsz. – Tuga még mindig rászegelte a pengét. – Majdnem megöltél minket. Hogyan csináltad?

– Nem emlékszem.

Tuga dühösen méregette a lányt.

– Iyak kiszedi belőled – nézett a férfira. – Értetted?

– Minden szót. – Az indián bólintott. – És ha tényleg nincsen különleges képessége?

– Ő egy istennő lánya, szóval ne állítsd nekem, hogy csak egy hétköznapi ember, mert ezt te magad sem hiszed el. – Tuga gúnnal a hangjában felnevetett. – Mindegy, mit csinálsz vele, csak ne öld meg. Olivin és a hűga alig várják, hogy kipróbálják rajta az elméletüket. De ha tényleg nincs takargatnivalója, akkor

majd én kezelésbe veszem. Onnantól kezdve úgyis csak egy dologra lesz jó. – Nyíltan megbámulta a lány dekoltázsát, eltette a kardját, majd katonáival elsietett.

Gabriela nyelt egyet. Biztos volt benne, hogy Tuga beváltja az ígérteét. Az indiánra pillantott, ő azonban nem nézett a szemébe.

Bízz Iyokban!

Hogyan tehetné, ha nem tudja, mit forgat a fejében? Abalban bízott, ezért kénytelen volt az életét egy ismeretlen ember kezébe helyezni, aki ráadásul az ellenségei utasításait követi. Nem tehetett mást, csak azt, hogy kivár.

A kopár tájon átsüvített a szél, ami felkavarta a hamuszínű port Gabriela lába alatt. Metsző hideg volt. Csuklóját kíméletlenül dörzsölte a kötel, aminek a végét Iyak fogta szorosan. Karja kényelmetlen pózba csavarodott a háta mögött, a hátára terített ócska köpenyt sem tudta összefogni. A jéghideg levegő bekúszott a ruhája alá, heves reszketést váltva ki belőle. Idegesítette, hogy Iyak mögötte halad, és ő nem láthatja, mit csinál.

A fekete sziklafennsík, amin haladtak, hosszan elnyúlt. Ha nem hall néhány szót a börtönőrök beszélgetéséből, azt sem tudja meg, hogy Duuarnak hívják a környéket, ami lényegében a csillag legfontosabb területe. A lány megbámulta Aser Mor kőkastélyát. Az épület vastag tornyainak tetejét ezüstsínű cserepek fedték, amitől úgy nézett ki, mintha lándzsákat szúrtak volna a szürke ég felé. Iyak ekkor határozottan meghúzta a kötelét, amitől Gabriela irányt váltott. A kastély kikerült a látóköréből, így a mozdulatlan, halott tájra figyelhetett.

Átlépett egy nagy követ, aztán észrevett egy kiégett, barázdás felszínű fatörzset jóval messzebb maguk előtt. A fa feketén meredt ki a földből, a felcsapó szél megcibálta vékony, levéltelen ágait. Nyekergett a viharban. Nem sokkal messzebb tőle látott egy másikat, majd még odébb egy következőt. Az égen sötét felhők gomolyogtak.

A halott fa mérete egyre nyilvánvalóbbá vált, ahogy közelebb értek hozzá. Legalább két emelet magas volt a torzó. Amit a lány messzebről barázdáknak hitt, ilyen távolságból már inkább karomnyomnak tűntek. Megborzongott annak gondolatára, vajon milyen vadállat képes ilyen mélyen felszántani a vastag kérget. Talán maguk a mezurgok.

– Mit mondtál nekik rólam? – kérdezte anélkül, hogy hátranézett volna.

– Amit hallani akartak.

– Vagyis lebuktattál. Ezek szerint mindenki tudja már, hogy a víz valaha engem választott. Csak tőlem akarják hallani, ezért vonszolsz most keresztül ezen a hideg tájon.

Iyak egyszerre megállt, így Gabriela is megtorpant.

– Mielőtt megtörtént a baj, mindenki elhagyta a termet.

A lány meghökkent arccal hátrafordult.

– Tessék?

– Nem tudják pontosan, mi történt odabent – fejtette ki Iyak. – Sejtették, hogy van hatalmad, máskülönben nem szeded darabjaira a tróntermet. Viszont én sem voltam ostoba. Hazudtam nekik.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy még mindig a sötétben tapogatóznak. Megállítottalak, megakadályoztam, hogy meghalj. Ez történt.

– Kinek az oldalán állsz? – szegezte neki a kérdést Gabriela. Szemét zavarni kezdte a metsző szél, kicsordult a könnye, de merőn nézte a férfit. – Hogyhogy van még erőd? Ha rosszra használod, megvonja magát tőled.

– Nyilván azért van még velem, mert semmi rosszat nem tettem, amióta itt vagyok – felelt Iyak. – Emellett nem tarthatsz akkora bolondnak, hogy minden kártyám kitergetem azoknak ott – bökött állával a kastély felé. – Belőled viszont tényleg megpróbálják kiszedni, mit tudsz. Először Morell akar megtörni, utána jönnek a többiek.

– Nem tudom elárulni magam akkor sem, ha akarnám. – Gabriela nyelt egyet. – A víz elhagyott, ahogy a gyógyító erőm is. Gyenge vagyok.

Iyak válasza helyett megkerülte, és átvette a vezetést. A lány botladozva követte, miközben a szél egyre erősebben süvített körülöttük. Közben az éhség is gyötörte.

– Van nálad étel? – kérdezte halkán.

– Ha lenne, sem adhatnám oda. Figyelnek minket.

Gabriela körbenézett, de a monoton pusztaságon kívül semmit nem vett észre.

– Akkor csak mondd el, ha tudsz valamit, kérek!

Az indián határozottan haladt, ám amikor Gabriela lecövekelt, meglepetten fordult hátra. Keze az övébe tűzött ferde acélpengére siklott. Sötét szeme nem árult el érzelmeket, azonban kellemetlen feszültség vibrált kettejük között. A csuklójára tekerte a kötelet, miközben közelebb lépett hozzá.

– Mit akarsz tőlem? Mit mondjak?

– Mondd az igazat! – emelte fel az állát büszkén Gabriela. – Ha már az uradnak hazudsz.

Az indián szeme összeszűkült, miközben lejjebb hajolt.

– Ő nem az én uram. Senki nem parancsolhat nekem csak úgy.

– Ahhoz képest mégis sikerült neki, nem gondolod?

Iyak gúnyosan elmosolyodott. Hófehér, egyenes fogsora kivillant vastag ajkai közül.

– Jegyezd meg jól, hogy a bátyádnak teszek szívességet. Ha valakinek tartozom, akkor az ő.

Gabriela kapott az alkalmon.

– Abal hozta át neked az üzenetet? Vagy Aslios? – A fiú gondolatára fellobbant benne a remény aprócska sugara.

– Ha méltó leszel rá, akkor elárulom – törte le a lelkesedését Iyak. – Egyelőre kövesd a parancsaimat, légy engedelmes, és akkor talán sikerül téged kivinnem innen. Egyetlen feltételem van. Ha valóban a víz őrzője vagy, akkor a társad is vagyok. Minden utasításomat végre kell hajtanod.

– Kialudt bennem az erő, ha elfelejtetted volna – vágta rá a lány dühösen. – Teljesen normális ember vagyok egy ideje. – Iyakot mintha szórakoztatta volna a vita. – Te ezt élvezed, nem igaz?

– Ha így lenne, nem lennék ilyen elnéző veled – rántotta meg a kötelet az indián. – Hidd el, lehetne rosszabb is.

Gabriela ezt nem hitte el, de azt be kellett látnia, hogy egyedül nem élne túl egyetlen percet sem Aser Morban. Bár odabent fortyogott a dühtől, végül megadón bólintott.

– Ne aggódj. Nem foglak lebuktatni. És engedelmeskedem.

– Máris belenyugodtál? Kár.

A férfi megfordulva újra elindult. Gabriela kénytelen volt követni. Egy széles mélyedést vett észre a fatörzs mellett, ami felé haladtak. A szél süvítésébe hangok vegyültek. Kiáltások, füttty és ideges beszéd váltotta fel az addigi csendet. A levegő fűszeres szagúvá vált. A fekete gránit monotonitását hirtelen színek törték meg, és Gabriela megdöbbszent az elé táruló látványtól.

A mélyedés nem volt más, mint egy lefelé tartó lépcső, ami egy városhoz vezetett. Egy pillanatra megállt, hogy befogadhassa a látványt. Mintha egy tölcserbe nézett volna, amely végtelen szélesnek tűnt. A halott fatörzs jelezte, honnan kell elindulni, ha az ember nem akart óvatlanul belesétálni a szakadékba. A lépcsőfokok ugyanis a fatörzs mellől indultak, körbe-körbe haladtak a fal mentén, egészen le a szédítő mélységbe. Korlátot nem látott sehol sem, félelmetesen keskeny volt a lejárata. Alig két, talán két és fél méter.

Iyak barátságtalanul ráfordult, ezért kénytelenül elindult újra.

A lépcsőről néhány lépésenként nyílásokat alakítottak ki a fekete gránitfalba, ahonnan néha kiszaladt egy rongyos ruhába öltözött gyermek, vagy kikukkantott valaki. Az élet virágzott a semmi közepén. A legtöbben a lépcső belső felén ültek, húst, fegyvert, élelmet ajánlgattak a többieknek. Gabriela első pillantásra húsz-harminc embert számolt, de valószínűleg többen lehettek. Gyomra erőteljesebben korgott, ahogy a húsdarabokat nézte.

Iyak unott pillantást vetett rá.

– Duuar föld alatti városait csak kétfajta ember ismeri. Akik itt élnek, és akit ide küldenek meghalni. Szerintem nem kell megmagyaráznom, te melyikbe tartozol.

– Morell csak próbára tesz – vágott vissza Gabriela.

– Csakis rajta múlik, meddig tart itt téged. Ha azt akarja, megvárja, amíg meghalsz, és a farkasok hordják szét a csontjaidat.

Gabriela megborzongott a feltételezésre, de alig tudott figyelni. A tölcsér felerősítette a hangokat. Mindent hallott. Az emberek beszédét, a gyerekek kiáltozását, felcsattanó nevetést. Egyszerű, kopott öltözkűk szegénységről árulkodott. Kinézetükre nem sokat adtak, a gyerekek kócosan, piszkos lábszárral kerültek elé, és szemtelenül megbámulták. Tekintetük csillogott, néha felvillanó mosolyuk ápolatlan fogsort fedett fel. A felnőttek ruházata sem sokban különbözött egymástól. A nők hosszú szoknyája legtöbbször szakadt és poros volt, a férfiak nadrágján hamunymok és száradt vér éktelenkedett.

Gabriela hozzájuk képest tisztának érezte magát, pedig hosszú, szőke haja fakón és porosan simult a hátára, ruhája több helyen kiszakadt. Saját nyomorúsága egy pillanatra semmivé vált ekkora szegénység láttán. Iyak inge és nadrágja azonban makulátlan volt, és vékony ruházata ellenére sem reszketett a metsző hidegben.

Lobog benne a tűz, gondolta Gabriela.

Menet közben itt-ott benézett a sziklanyílásokba. Odabent emberek éltek kőbe vájt otthonuk menedékében. Néhol széltépte függöny lengedezett, hogy biztosítson némi magánszférát, de a legtöbb laktér nyitott volt. A fekete várost a gránitfalakra erősített kis fáklyák tették élővé, de egyetlen növény sem nőtt a puszta sziklán. Mindenféle színes vagy éppen kifakult rongyok, különböző használati tárgyak foglalták el a lépcső belső részét, leszűkítve az amúgy is keskeny lejárót.

– Azt mondják, elég sokáig zuhansz lefelé, mielőtt odalent a földbe csapódsz. – Iyak kikerült egy öregembert, vészesen közel kerülve a peremhez. Gabriela ijedten nézett a mélybe. – Sose vásárolj húst Duuarban! – pillantott hátra az indián jelentőségteljesen.

Gabriela viaskodott az undorával. Az egyik asztalon egy tálban vérre emlékeztető folyadék lötyögött, körülötte milliónyi légy repkedett. A bűz egyre elviselhetetlenebb volt, amit tetéztek a lépcsőre itt-ott rászáradt húsdarabok. Gabrielát elfogta a rosszsullét. Megrémült a gondolatra, hogy ebből a városból nem juthat ki észrevétlenül. Az emberek megbámulták mindkettejüket, vagyis azonnal felismerik majd, ha szökni próbál.

Már a várostölcsér felénél jártak, amikor észrevette, hogy egyre fogynak az emberek. Ide kevesebb nappali fény jutott le, emiatt a fáklyák száma megtöbbszöröződött. A levegőt is langyosabbnak érezte. Őre egyenletes tempót diktált, nem álltak meg sehol. Gabriela vádlija fájt a folyamatos lépcsőzéstől.

A gyerekek idáig követték őket. Néhány felnőtt utánuk kiáltott, hangjukat visszhangozta a város különleges alakzata.

Ahogy szűkült a tölcsér, Gabriela egyre kevesebb üreget számolt meg a falban. Az utolsó lépcsőfok után megkönnyebbült, ahogy puha, vastag porba érkezett. Egy sima terület foglalta el a mélyedés alját, ami mindössze töredéke volt a tölcsér felső átmérőjének. Itt már kisebb máglyák szolgáltak elegendő fénnel, amik mellett halmokban álltak a faágak és a földből kiforgatott törzsek gyökérrel együtt. A fentről lehulló törmelék és sziklamorzsák is itt gyűlt össze az emberek szemetével együtt. Néhol csontok heverték a homokban. Folyton beleakadt a lába valamibe.

– A kastélyt több ilyen város veszi körbe – szólalt meg Iyak. – Valamennyi összeköttetésben áll az ottani börtönökkel, de Morell szerint nagyobb nyomást gyakorolhat a foglyokra, ha azoknak a jéghideg fennsíkon kell átkelniük. Bár az alagutak sem épp a kényelmükről híresek.

Gabriela fejét lehajtva ügyelt rá, nehogy elbotoljon.

– Megszökni lehetetlen – tette hozzá az indián. – Neked legalábbis biztosan. Morell kényszeresen figyeltet téged, úgyhogy ne is gondolj rá, hogy sikerülhet.

– Nem félsz, hogy mindenki hallja, amit a királyodról mondasz? – suttogott Gabriela.

– Tudja, mit gondolok róla, de szüksége van rám. Ha túléled a börtönt, talán megmutatom, miért.

Iyak megragadta a kötelét, és magával húzta egy újabb, sziklafalba vésett bejárat felé. Épphogy befért felegyenesedve. A lány sikoltás és könnyörgés hangját hallotta odabentről. Vér, sült hús aromája és ismeretlen szagok keveredtek a levegőben. Izzadni kezdett. Sokkal melegebbnek érezte itt a levegőt, mint a tölcsérben.

Nagyon sötét volt, csupán a barlang mélyén csillant fel egy fáklya. Hosszú percekig tartott, mire elértek odáig. Orrába erőszakosan hatolt a vér fémes szaga, gyomra felfordult tőle. A fáklya tűzének látványába kapaszkodott ebben a félhomályban. Egyre erősebben izzadt, ahogy a meleg forróságba csapott át, mire megérkeztek egy ajtó elé.

Fogvatartója előrelépett, megdöngötte a vasajtót, ami kinyílt. Gabriela arcába elviselhetetlen hőség csapott. Mintha egy vulkán gyomrába érkezett volna. A hirtelen világosság miatt hunyorogni kezdett.

Egy hatalmas, kör alakú sziklateremben voltak, aminek a közepén óriási máglya lobogott egy földbe vájt kráterben. A lángok őrlt magasságba csaptak, a terem tetején sötét koromfoltok éktelenkedtek. A katlanból hosszú vasrudak meredtek kifelé, mintha egy tüzes sündisznó őrizné a falakat. Mellette mezurgok álltak karnyújtásnyira, őket nem zavarta a forróság.

A sziklákba vájt mélyedésekben egy-egy rab ült vagy feküdt, vastag rácsok zárták el őket a külvilágtól. A rongyos és nyomorult alakok behúzódtak celláik sarkába a felcsapó tűz elől, de volt, aki csak merev tekintettel bámult a lángokba.

Ez volt hát az új börtöne.

Iyak magával húzta. Gabriela hátán végigfolyt az izzadság, szakadt inge rátapadt a bőrére. Pillantása a mezurgokra esett, amik fahasábokat dobáltak a lángokba. A máglya mellett holttesteket látott. A hozzá közelebbi mezurg megragadta az egyiket, és belehajította a tűzbe.

Sült hús szaga.

Gabriela halálfélelme ellenére sem tudta elfordítani a fejét. Ekkor egy marcona, bőrmellényes, bőrnadrágos, felnyírt hajú férfi lépett ki egy mélyedésből. Fegyvere, egy íj és teli tegez mutatta, hogy itt ő parancsol.

– Cella?

Iyak biccentett.

– Nincs ellátás.

Gabriela ijedt tekintettel nézte, ahogy az indián átadja a kötelet a börtönőrnek, majd kísétál a barlangból. Csakis magára számíthat.

– Na, gyere csak!

A börtönőr megragadta a béklyót, és megrántotta. A lány sápadtan elindult vele, de szemét nem tudta levenni az egyik rabról, aki egy vértócsában feküdt a sziklafal mellett. A csonttá aszott férfi mozdulatlanul hevert a tűztől áthevült talajon, végtagjai görcsösen meredtek felfelé, akár egy rosszul összerakott játék bizzar darabkái.

Ekkor érkezett oda egy mezurg, megmarkolta az áldozat lábát, és egy vércsíkot húzva elvonszolta magával. Hatalmas alakja hamar beleveszett a tűzkatlanból felcsapó füstbe.

A kötel ismét mélyre vájt a lány bőrébe, ahogy a férfi rántott rajta egyet. Kénytelen volt követni őt, miközben az orrába hatoló testszag arcon csapta. Ő maga is izzadt, márpedig minden csepp vízre szüksége volt, hogy megőrizze a józan esztét, és tisztán gondolkodhasson.

Ahogy a cellák mellett lépkedett, észrevette, hogy egy kőasztal áll a börtönterem másik végében. Azon egy mozdulatlan, rongyos, zöldes árnyalatú alak feküdt. Legyek százai repkedtek a holttest körül.

– Majd kapsz belőle – vetette oda neki a börtönőr, látva, hogy a lány meredten bámulja a testet. – Ha megéred. – Hiányos fogsora felvillant, ahogy elvigyorodott saját megjegyzésén.

Gabriela igyekezett nem elhányni magát. Az ór közben egy mélyedéshez lökte. A rácsok közül hiányzott az egyik, a lányt ezen a szűk bejáraton tuskolta be. Gabriela hátát és mellkasát megnyomta a vas,

épphogy átfért a résen. A férfi vigyorgott, miközben a helyére illesztette a hiányzó vasrudat, elzárva a lány elől a menekülés útját.

– Élvezd az ittlétet! – Amikor elfordult, belerúgott egy, a katlanból kiguruló izzó fadarabba. Az elsüvített az egyik börtönyluk felé, és átrepült a rácsokon. Ebben a pillanatban újra felhangzott egy sikoly, amit sírás és könnyörgés követett.

Gabriela összehúzta magát a sarokban, és hosszú percekig nem volt képes felnézni. Dühös morranás hangzott fel, ezért felpillantott. A mezurg visszatért, és a kőasztalon fekvő testhez lépett. Hatalmas, karmos kezével elhessentette a legyeket, de azok nem tágitottak. A szörnyeteg megragadta a hulla lábát, és lerántotta a magaslatról. A rovarfelhő követte, ahogy megindult kifelé.

A sziklafal élei fájón vájtak a lány bőrébe, de ő ezzel alig foglalkozott. Szemét csípte a füst. Egy idő után nem is tudta kipislogni belőlük a fájdalmat. Béklyója vörös nyomot hagyott maga után, ahol a csuklójába mélyedt. Fel sem tudott egyenesedni, bár a lábai amúgy sem engedelmeskedtek az akaratának.

Rettegett. Amikor a börtönőr vérfagyasztó mosollyal újra a cellája elé lépett, úgy érezte, ez az utolsó perce. A férfi végül otthagya, és sokáig felé sem nézett.

Az éhség mardosta a gyomrát. Kényszerképzetei nem hagyták nyugton, ahogy a cellában kuporgott. Néha azt hitte, hogy a vándorlelkei visszatértek hozzá, amitől újra erőre kapott. Pillanatokkal később azonban beléhasított a felismerés, és száraz zokogásba fulladt a kiáltása. Könnyek már rég nem folytak a szeméből.

Újra és újra megérintette cellája meleg kövét. Egyre inkább kétségbeesett. Ha valahogy használhatná Moram erejét, az egyetlen esélye az itt raboskodó emberek vagy a mezurgok véréből nyert folyadék lenne, de erre amúgy sem volt felkészülve.

Ő nem gyilkos.

Még nem...

Gondolatai csapongtak, miközben a teste egyre jobban a kiszáradt. Az időt csak a mezurgok érkezésében és távozásában mérte. Egymás után jöttek az újabb rabok, de őt már nem érdekelt semmi. Néha azt kívánta, hogy a halál inkább őt ragadja el, és legyen vége az egésznek. Már megszólalni sem tudott volna, annyira kiszáradt a nyelve.

Hátradőlt szűkös cellájában. A katlanból kicsapó lángnyelvek könnyörtelenül kiszívtak belőle minden erőt, hiába igyekezett tartani magát. Lehunyta a szemét.

Talán ezek az utolsó percei. Talán ez a sorsa. Halál. Végre...

Szemhéja elnehezült, majd szédült tudattal lecsúszott a langyos szikláról a földre.

Itt a vég...

A páncélos lovag képe olyan élesen jelent meg az álmaiban, mintha nem képzelné, hanem a valóságban állna előtte. Sosem szólalt meg, most azonban elmosódott hangja visszhangzott a levegőben.

– Maradj életben!

Aslios is ezt mondta. Gabriela válaszolni szeretett volna, hogy nem tud mit tenni, de képtelen volt rá.

A lovag ekkor megragadta a vállánál fogva, és magához rántotta. A lány meglepetten vette tudomásul, hogy a szíve még ver, és hogy épp ellenkezés nélkül a lovag karjába simul.

– Maradj életben!

A férfi ujjá finoman végigsimított a száján, felidézve benne az estét a moravai trónteremben. Ha ez a halál, akkor kíméletes és gyönyörű, gondolta Gabriela, majd felkínálva az ajkát, megcsókolta a lovagot.

Vitatkozás hangja zúgott körülötte, de ő már csak az utolsó, halk mondatot értette:

– Nyisd ki a szád!

Az első cseppek úgy szaladtak le a torkán, mint valami mágikus ital, ami visszahozta őt az életbe. Édes volt és hűvös. Apró, szinte nem is mérhető adagokban nyelte le, torka azonban többször elszorult ivás közben. Megrebbent a szeme, és felnézett.

lyakot látta meg, ahogy mellette térdel. Az indián ekkor felegyenesedett, zsebre tette a kulacsot, aztán az őrről kezdett üvöltözni.

– Mostantól nincs itt semmi keresnivalód! – mordult rá. – Tűnés! – Az indián dühe az őr távoztával sem csillapodott, ahogy visszafordult a lányhoz. – Te tényleg feladtad? – fedtte meg. – Morell látni akar. De most inkább igyál.

Újra Gabriela szájához emelte a kis tömlőt.

– Méreghez képest egész kellemes ízű – jelentette ki belenyugvón, miután újra beszélni tudott.

lyak szokásával ellentétben elmosolyodott.

– *Ez nem méreg.*

Hangja olyan hirtelen csattant fel a lány gondolataiban, hogy Gabriela megrezzent, és hitetlenkedve meredt rá. Annyira furcsa volt újra hang nélkül kommunikálni, hogy egészen lázba jött.

– *Ha nem méreg, akkor micsoda?*

– *Elégedj meg annyival, hogy nem fogsz tőle meghalni.* – lyak rövidre zárta a beszélgetést. – Kelj fel, és induljunk!

A gyümölcs leve a piszkos kőre cseppent. Végigfolyt Dalshir állán, ahogy falatozott. Tekintete nem engedte el Gabrielát, aki ott állt a terem közepén, keze összekötve, lábán bilincssel. Valahol a tölcsérváros egyik helyiségében voltak, legalábbis a kintről behallatszó hangok erre engedtek következtetni. A férfi ismét nagyot harapott a gyümölcsből, és hangos csámcsogás közepette biccentett az egyik rongyos börtönszolgának. Az egy korsó vizet hozott neki, amibe Dalshir mohón belekortyolt.

Miután bőföve megtörölte a száját, alattomos pillantással végigmérte a lányt. Lassan mögé került. Gabriela érezte a gyümölcs édes illatát, miközben összeszűkül a gyomra az éhségtől. Tudta, mire megy ki a játék, és nem akarta, hogy az ellenségei közül bárki is azt higgye, gyengeségében feladja. Az ital, amit lyak adott neki, annyiban vált hasznára, hogy nem szédült, és nem volt rosszul sem. Vajon mit kaphatott?

Dalshir hozzáért a lány hajához, és egy hosszú, göndör tincset emelt az orrához. Beleszipantott, majd szorosan Gabriela mögé állt. Ekkor lépések hangzottak fel, mire Dalshir gyorsan visszaállt a helyére. Tuga érkezett meg, nyomában a saját katonáival.

– Változás? – Anélkül intézte Dalshirhoz a kérdést, hogy ránézett volna.

– Semmi. Hol az apám?

– Akadt egy kis elintéznivalója.

Dalshir nem volt elégedett a válasszal, de ez hidegen hagyta Tugát. Breduba ura Gabriela felé fordult.

– Lebecsültünk téged – ismerte be. – Jobban bírod, mint hittük. Chrissy már aggódott a testi épséged miatt. – Egykori tanárnőjének nevére a lányban felrémlt az a rengeteg hazugság, amivel egészen Serbeniába kerüléséig nem volt tisztában. – Örülni fog, hogy nem lettél a mezurgok vacsorája. Ha már ételről beszélünk. Napok óta nem ettél, és még talpon vagy.

Gabriela dühösen nézte a férfit.

– Lehet, hogy ez a különleges képességem – jegyezte meg gúnyosan.

– Ennyire egyszerű lenne? – méregette őt Tuga. – Ó, nem hiszem. Vagy titkolod, vagy pedig nem tudsz semmiről. Akármelyik legyen is, nem fogsz örülni az igazságnak.

– Világosíts fel! – vágott vissza a lány.

Tuga pislogás nélkül meredt rá, majd elnevette magát.

– A végén annak az ostoba Olivinnek lesz igaza, és neked tényleg az arénában a helyed. Legyengülve, étlen-szomjan nem hiszem, hogy túléled, de szerintem okozol még nekünk meglepetést. Készítsetek elő húszat! – dörrent rá Dalshirra.

A férfinak nem akaródzott teljesíteni a parancsot, mégis sarkon fordult, és elhagyta a termet. Tuga nevetett.

– Magának akar, ugye tudod? Napok óta rólad beszél, és minden alkalmat megragad, hogy a közeledben legyen. Ha az arénában nem mutatsz semmit, akkor az ágyába köthet. Az apja megígérte neki. –

Mosolya lelohadt a kijelentésre. – Egyik lányt sem irigylem, akik már jártak ott. Volt, aki nem élte túl. Remélem, érted a célzást.

Tuga szavaira Gabriela megmerevedett. Nem hitte el, hogy Morell hagyni fogja, hogy a fia megerőszkolja. Fontos nekik, ezért fenyegetőznek. Az egész csak blöff. Egyáltalán mi az az aréna?

Ekkor hirtelen megérezte.

A talpa alatt alig észrevehetően megmozdult a padló, ami eszébe juttatta Morell kérdését a rengésekről. Számolni kezdett, meddig tart, de Tuga elé állt, és őt figyelte.

– Azt mondod, nem tudod, mi okozza?

– Most érzem először – vallotta be a lány. – Nincs közöm hozzá. Tényleg.

Tuga halkan felmordult, arcán furcsa kifejezés suhant át.

– Bredubában nincsenek se mezurgok, se éhezés – jelentette ki. – A kastélyomban több szabadságot kapnál, mint gondolnád. Morell megöl, ha haszontalan vagy számára, én viszont a hasznodat venném.

– Ez most egy ajánlat volt? – döbbent meg Gabriela.

– Nem vagyok a barátod, galambom – válaszolt Tuga sötét éllel a hangjában. – Azonban lehet, hogy tudok olyat mondani, amitől megkérdőjelezed, kinek az oldalán is kellene állnod. Aser Morban nem vár rád más, csak halál. Breduba kellemesebb hely meghalni, ha mégis ez lenne a sorsod.

– Tudják a szövetségeseid, hogy ilyenekkel ámítasz?

– Mutass valamit, hogy életben hagyjanak – váltott komoly hangra a férfi. – Vagy halj meg úgy, hogy valójában nem tudsz semmit.

Gabrielát ezután kirángatták a föld alatti város tölcserének aljára. Jól látszott a börtöنالagút bejárata, amin lyakkal lépett be napokkal korábban, de ezúttal nem arra mentek. Bár fent még világos volt, lent mindent beborított a sötétség. Átkeltek egy rövid járaton, ami egy végeláthatatlanul széles területre vezette őket. Olyan hatalmas volt, hogy Gabriela azt sem tudta megállapítani, milyen alakja lehet. Felette több körben vésett teraszokat látott, azokon pedig rongyos emberek nyüzsögtek. Döbbenet körbefordult, de csak rá meredő szempárokat látott. Mi ez? Valami cirkusz?

Morgást hallott az egyik szikla felől, ami sokszorosán felhangosítva visszhangzott a falak között. A katona, aki vezette, felröhögött.

– Hozzád elég lett volna egy is – jelentette ki, majd eldobta a lány kötelét, és elsétált.

Gabriela most értette meg, mit keres az arénának nevezett helyen, miből kellett hús darab, és hogy mi fog itt történni vele. Pár száz lépés távolságra a dühös morrantások irányából farkasok sziluettjét vette ki egy barlang rácsokkal elzárt nyílása mögül. Halálfélelem kerítette hatalmába. Egy magaslaton megpillantotta Morell, Dalshir, Tuga, Olivin és Chrissy alakját. Egykori tanárnője végig rajta tartotta a szemét, bátyja odahajolt hozzá, mire mindketten felnevettek. Gabrielát elfogta a bosszúvágy ellenségei láttán. Egyszerre meglátta lyakot a farkasok barlangja mellett. Felharsant a tömeg, üvöltésük megrezgette az aréna levegőjét. Az indián egyenesen felé tartott, oldalán egy kulacs lógott.

– Nyíltan meg foglak mérgezni. – Még meg se érkezett a lányhoz, máris fojtott hangon beszélni kezdett.

– Az éhezéssel és a börtönnel nem jutottak semmire, így most kipróbálnak rajtad mindent, amit ismernek. Morell átadta a lehetőséget Olivinnak. Meg kell innod, ami ebben van – mutatott a butykosra.

Megragadta Gabriela csuklóján a kötelet.

– Tessék?

– Csak hígítani tudtam, ami ad neked pár perc előnyt. – Lyak gyorsan beszélt, mintha attól félt volna, hogy nem tud elmondani mindent, amit szeretne. – Hogy még így se hasson, szorítsd a nyelved alá ezt. De nehogy idő előtt lenyeld. Ha jelt adok, akkor rágd szét. – Ahogy a béklyóval bajlódott, a lány ujjai közé csúsztatott egy kemény, gombméretű valamit. – Semmi bajod nem lesz tőle.

– Akkor miért kell bevennem?

– Csak tedd meg.

Ez túl egyszerű, gondolta Gabriela.

– Szerinted nem fognak engem bámulni, várva a hatást? Túl nyilvánvaló lesz, ha nem történik semmi. A farkasok azonnal széttépnek.

– Nem fognak. Higgy nekem. – Iyak olyan őszintén nézett rá, hogy a lány egy pillanatra elhitte, mellette áll. – Életben hagynak, bár a szagodat ismerik. Követnek, bármerre is légy.

– Honnan ismerik a szagomat?

– Egy darabot bedobtak nekik a ruhádból, amíg nem voltál magadnál. Azóta egyedüli prédájuk vagy. Ha elszőksz, a nyomodban lesznek.

Gabriela egyre jobban elsápadt, és meggörgette a valamit az ujjai között.

– És ez fog megvédeni tőlük? Tényleg?!

Iyak elhúzta a száját.

– Ha ennyit gondolkodsz rajta, akkor biztosan nem fog sikerülni.

– Egyszerűen nem fogadom majd el az italt, és a probléma meg van oldva. Ezt a valamit meg edd meg te!

Iyak megragadta Gabriela nyakánál a ruhát, és magához húzta.

– Ne packázz velem, őrző! – suttogta dühösen, közben az embertömeg hangos hujjogással jutalmazta az indián reakcióját. – Ebben a pillanatban én vagyok az egyetlen kapcsolatod a külvilággal. Próbálom menteni a bőrödöt. Ha viszont nem engedelmeskedsz nekem, akkor már a következő veszélyre sem figyelmeztetlek. – Elengedte Gabrielát, majd egyetlen mozdulattal lerántotta a kezéről a kötelet. – Halljam! Mit is csinálsz, ha jelt adok?

A lány ölni tudott volna a pillantásával, miközben válaszolt.

– Elrejttem ezt a valamit a számban. Ha nincs más választásom, lenyelem, de amennyiben a közelemben állsz, a szemed közé köpöm.

– Nagyszerű. Most pedig idd meg! – Jól láthatóan felé nyújtotta a palackot, és az arénában várakozók kántálni kezdtek valamit.

A lány kénytelen volt engedelmeskedni. Összeszorult torokkal gyúrta le az édeskés-kesernyés italt, amitől köhögnie kellett. Kezét a szája elé tette, majd a pillanatot kihasználva a nyelve alá csúsztatta a pici gombócot. Várakozón Iyakra nézett.

– Nem leszek messze – szólalt meg az indián, és otthagya. Az emberek egyszerre elhallgattak.

A lány túl hosszúnak érezte a csendet, ami rászakadt. Senki nem volt a közelében, a katona már rég elment, Iyak felkapaszkodott egy sziklára nem messze tőle, és jelentőségteljesen őt bámulta.

Mit jelent, hogy hígította? Hozzáfér a mérgekhez? Mi ez az egész? Kicsoda ez a férfi, és milyen szerepet tölt be Morell mellett?

Gondolatai elkalandoztak, amikor halvány, áttetsző foltok úsztak a szeme elé. Mint amikor az ember véletlenül a napba néz, és pár pillanatig nem lát. Ezután szédülés fogta el, de csak éppen megbillent. Nem fog tudni elrohanni, ha tovább váratták. Hiába tartogatja azt a valamit a szájában, ha idő előtt elájul.

Egyszerre nyikorogva kinyílt a ketrec, az első vadállat pedig már ki is lépett belőle. A többi követte, és nem kellett hozzá sok idő, hogy észrevegyék Gabrielát. A lány ijedten nézte, amint a farkasok megindulnak felé. A nézők felhőrdültek a látványra. A vadállatok körül felcsapott a porfelhő, ahogy karmaikat az aréna földjébe mélyesztették.

Gabriela gondolkodás nélkül megfordult. A kijáratot időközben elzárták, így csak a sziklafal irányába rohanhatott. A börtönben töltött hosszú idő megbosszulta magát. Minden idegszálával a menekülésre koncentrált, de hiába futott gyorsan, nem volt elég ahhoz, hogy előnyhöz jusson. A sziklafalat elérve nem mehetett tovább semerre. Egy hosszú, emberméretű, de viszonylag keskeny mélyedést vett észre a kőben több méterrel odébb. Elérni azonban már nem tudta. Ekkor zihálva megállt, és szembefordult a vadállatokkal. Hallotta, hogy a tömeg üvölt, és hogy Iyak kiabál neki valamit. Ösztönösen elrágta, majd lenyelte a kis gombócot, lehunyta a szemét, és várta a halált.

A pillanat tört része alatt megszűnt a méreg hatása, a szédülése elmúlt. Olyan jól érezte magát, amennyire már régen nem, csupán az éhség zavarta. Nem volt ideje rá, hogy elcsodálkozzon, mert az egyre hangosabb dübörgés jelezte, hogy a farkasok elérték.

Várta, hogy belemélyed az első éles szemfog.

Csak a döbrent üvöltözés, ami a lelátó felől hatolt felé, készítette arra, hogy felnézzen.

Egy élénksárga szempár bámult rá, ami az egyik farkashoz tartozott. Az állat mozdulatlanul állt előtte, ahogy a többi is. Ziháltak, csaholtak valamennyien. Gabriela értetlenül nézte, mi történt, de nem talált rá magyarázatot. Iyakot kereste a szemével, ám alig látott valamit.

Ahogy eloszlott a porfelhő, Tuga rohant felé kivont karddal, miközben felmérte a farkasokat. Megbökte az egyiket, de az csak lihegett, és nem mozdult.

– Mi a fenét csináltál velük? – lépett a lányhoz.

– Nem tudom! Igazat mondok!

– Valld be, hogy a te műved! – Kardja hegyét Gabriela torkához emelte. – Mondd el, különben ízekre szedlek!

– Azonnal hagyd abba! – Chrissy és Olivin érkezett egy mezurg társaságában. A szörny minden lépése alatt megremegett a föld. – Ha megölöd, vége a terveinknek és a szövetségnek.

Gabriela gyűlölködve meredt a vörös hajú nőre és a bátyjára. A pokolba kívánta őket.

– Igaza van! – hangzott fel Morell hangja is, aki Dalshirral követte őket.

Tuga dühösen méregette Gabrielát, aki még mindig egy helyben állt.

– Hogyan visszük el innen őket? – kérdezte Chrissy a farkasokra mutogatva. – Mintha kőből lennének! Hol van Iyak? – fordult körbe. – Iyak!

Az indián szinte azonnal felbukkant az egyik farkas mellett. Gabriela idegesen nézte. Vajon tudta, hogy ez fog történni? Mit adhatott neki, hogy hirtelen sokkal jobban érzi magát? Talán ellenszer? Egyáltalán mitől bénultak le a farkasok?

– Csinálj valamit! – utasította Tuga, amikor Iyak már a közelükben volt.

Az indián odalépett az egyik állathoz, körbejárta, megtapogatta, próbálta megmozdítani, de sikertelenül. Észrevétlenül összenézett Gabrielával.

– Egy ismeretlen erő tartja fogva őket – kezdte.

– Erre magunktól is rájöttünk – türelmetlenkedett Tuga. – Azt mondd, amit még nem tudunk. Te vagy itt a bűbajos, ha nem tévednék.

Bűbajos?

– Amit birtoklok, az nem bűbáj, hanem adomány – javította ki Iyak.

– Nevezd, aminek akarod, csak csinálj valamit! – Tuga Morell arcát fürkészte. – Komolyan bízol ebben az emberben, öreg?

– Neked felség, te senki – morogta Dalshir. Ujja jelzésszerűen a fegyverére siklott.

Tuga összevonta a szemöldökét, és olyan közel lépett Morell fiához, hogy az arcuk alig néhány centire volt egymástól.

– Én is egy csillag ura vagyok, te félkegyelmű. Ha öregnek hívom az apádat, akkor az az én döntésem. Még egyszer közbeszólsz, és nem lesz örököse Aser Mornak. Értetted, te bolond? – Mire befejezte a mondatot, Dalshir kirántotta a kardját.

Ekkor megremegett a lábuk alatt a föld, és valamennyien ösztönösen belekapaszkodtak a legközelebb állóba. A mezurg artikulátlan hangon felüvöltött, a tömegből többen felsikoltottak. A farkasok egymás után mozdultak meg, erre Morell újabb mezurgokért kiáltott, Tuga pedig védekezésre emelte a kardját. A hatalmasra nőtt farkasok ellen ez kevés volt, de ez a legkevésbé sem érdekelte Gabrielát.

Chrissy összenézett vele, ám mire a nő kiálthatott volna, a lány gyorsan elhárított a csoporttól. Kihasználta az alkalmat, hogy a farkasok megzavarodtak, és besurrant a korábban észrevett sziklafal részén. Chrissy azonnal utánakapott, ám nem érte el. Fenyegető kiáltások, egy kard csikorgása a köveken, farkasok morgása, majd egy éles sikoly hangja követte.

Gabriela alig hitte el a szerencsáját. Nem szorult be sehova, ahogy a hideg sziklák között lépkedett. A koromsötétben csakis a tapintására hagyatkozhatott. Szívdobogását a fülében érezte. Fogalma sem volt, hova vezet a járat. Esetleg ez egy zsácutca, és itt éri a halál. Vissza nem fordult volna semmiképpen. Hosszú percekig haladt előre, hasát behúzza csusszant át a sziklák között, mire penészes szag csapott az orrába, és halvány derengést vett észre. Lassított a tempón. Annyira halkán haladt előre, mintha egy szellem lenne.

Egy sötét katakombába érkezett. A feje felett ősöreg, téglákból emelt boltívek hajoltak egymásba. Nem hallott semmi gyanúsat, ezért kilépett a barlangrészből. A falhoz tapadva haladt; alakja szinte beleolvadt a hideg, szürke kövekbe piszkos, szakadt öltözeke miatt. A katakombákat egy olajos fáklya fénye világította meg. Kicsivel odébb legyek rebbentek fel egy rothadó emberi lábszárról.

Öklendezve haladt tovább. A pincében egymást érték a szűk folyosók, az átjárók foglyok nyögéseit és kízóik kegyetlen utasításait visszhangozták. Néhány tucat lépés után a járat jobbra fordult. Gabriela nyakát behúzza sietett arra, mire hangos sikítás, majd mélyről jövő morgás hangzott fel. Berohant az egyik kivilágítatlan átjáróba.

Nehézkés, lomha lépteket hallott, amibe sírás és érthetetlen könyörgés hangja vegyült. Behúzódott a legsötétebb falmélyedésbe, a jéghideg, nyálkás falak átáztatták hátán a ruhát. Vacogott a hűvösben, talpa csúszkált az egyenetlen földön.

Ekkor egy mezurg vonult át a rejtekhelye előtt, maga után vonszolva egy fiatal fiút. Az artikulálatlanul üvöltött a szorításban, és a vaskos markot ütlegelve próbált kiszabadulni. A szörny rántott egyet a foglyán, aki halálra váltan sírt tovább. Öltözeke egy valaha fehér ingből és egy cserzett bőrnadrágból állt. Csak az egyik lábán volt csizma.

Miután a hangok elhalkultak, Gabrielán elhatalmasodott a kétségbeesés. Nem hitte el, hogy élve kijut Aser Morból, de még azt sem, hogy észrevétlenül kionsonhat a barlangokból. A végén utánaküldik a farkasokat, akik egészen biztosan kiszagolják őt.

Furcsa hangok visszhangoztak a katakombák járataiban. Maga sem tudta, miben bízott, de itt nem maradhatott. Felegyenesedett, és vigyázva kinézett rejtekhelyéről.

Lépett egyet előre, mire egyszerre elsötétült előtte minden. Zsák szövetét érezte az ujjai alatt. Vadul hadakozni kezdett, de egy erős kar megragadta. Kiáltani akart, azonban befogták a száját. Nem tehetett mást, beletörődött az elkerülhetetlenbe.